DOSYA/GÖZLEM VE GÖRÜŞLER

İZMİR

Özet

Bu yazıda, Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde 1-5 Nisan tarihlerinde yaşanan grev ile Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi, Atatürk Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde 19-20 Nisan tarihlerinde yaşanan iş bırakma eylemi değerlendirilmektedir.

Abstract

In this article; the stoppage between April 1 and April 5 in Dokuz Eylül University and the strikes in Ege University Medical Faculty Hospital, Atatürk Research and Training Hospital, Tepecik Research and Training Hospital on April 19 - 20 are reviewed.

1 Nisan 2011 tarihinde Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi (DEÜTF) bahçesinde toplanarak başlattığımız grev, Türkiye'de ilk kez olmak üzere asistanların başlattığı, ardından bütün sağlık çalışanlarının, öğretim üyelerinin ve tıp öğrencilerinin katıldığı ve başarıyla sonuçlanmış bir mücadele deneyimi olarak tarihteki yerini aldı. Çok şey öğrendiğimiz bu süreci elimizden geldiğince her ortamda paylaşmakta fayda gördük. Bu yazıda, dilim döndüğünce, kendi gözlemlerime dayanarak yaşananları anlatmaya çalışacağım.

Mart 2011, hekimlerin ve sağlık çalışanlarının, performans sistemine karşı genel grev yapma kararlılıklarını, Ankara'da binlerce sağlıkçının bir araya geldiği bir mitingle gösterdikleri, Türkiye çapında bir iş bırakmanın nasıl yapılacağını tartıştıkları ve TTB genel merkezinden grev tarihi bekledikleri aydı. Gündemde, iş bırakma, süresiz grev yapma bir mücadele yöntemi olarak en uygunu mudur, hekimlerin bu mücadele yönteminin altını dolduracak örgütlülüğü mevcut mudur, soruları vardı.

Aynı dönemde, DEÜTF asistan temsilcilerinden oluşan bir heyetin hastane başhekimiyle yaptığı bir görüşmede, temsilcilerimize, yeni sistemle üniversitenin ciddi bir gelir kaybına uğradığı ve hem asistan hekimlerin hem de tüm diğer çalışanların katkı payı ödemelerinde 1 Nisan'dan itibaren farklı oranlarda kesintiye gidileceği bildirildi.

Bu gelişme üzerine Mart ayının son haftasında DEÜTF bahçesinde üç ayrı asistan toplantısı yapıldı ve eyleme geçme yönünde bir irade ortaya çıktı. Bu kalabalık toplantılarda doğal olarak farklı görüşler ileri sürülüyordu. Performans sisteminin adil bir şekilde uygulanması durumunda haklarını alabileceklerini düşünen arkadaşlar da vardı, bu sistemi tümüyle reddeden arkadaşlar da... Performansa dayalı ödemelerden daha yüksek bir payı hak ettiklerine inanan arkadaşlar da vardı, ücret farklılaşmasının olumsuzluklarına dikkat çeken arkadaşlar da... O dönemde bu tartışmalar kesin sonuçlara bağlanmasa bile, 30 Mart günü yapılan üçüncü toplantıda, ücret kayıplarının engellenmesi ve asistan hakları için greve çıkma kararı alındı. Hem de hemen ertesi gün uygulanmak üzere!..

1 Nisan Cuma sabahı asistan hekimler bahçede toplandı, grev çadırları kuruldu ve bölüm temsilcilerinin söz aldığı bir forum düzenlendi. Bu forumda temsilciler belirli ilkelerde ortaklaşmaya başladı. Daha sonra kazanımlarımıza dönüşen taleplerimizin eylem sürecindeki tartışmaların, ürünü olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim.

Forumun ardından, sağlık çalışanlarının da desteğiyle başhekimliğe yaklaşık 1000 kişilik bir yürüyüş gerçekleştirildi. Başhekimlik önünde asistan hekimler ve diğer sağlık çalışanları adına basın açıklamaları okundu, başhekim görüşmeye çağırıldı. Başhekim aşağı inmek yerine temsilcilerle görüşmeyi

tercih etti; bu görüşmeden sonuç alınamayınca, eylemin devam etmesine karar verildi.

Araya giren hafta sonu tatilinde, basın duyuruları ve hastalara bilgi veren bildiriler yazıldı, öğretim üyelerinden destek imzaları toplama çalışması başlatıldı ve teknik hazırlıklar yapıldı.

Pazartesi sabahı, grev için kurulmuş platformun önünde, asistan hekimler, öğretim üyeleri, sağlık çalışanları, tıp öğrencileri, hastalarımız ve hasta yakınları olarak bir aradaydık. Performans sistemini eleştiren sloganlar atılıyor, şarkılar söyleniyordu. Bir yandan dövizler yazılıyor, diğer yandan servislerden pankartlar sarkıtılıyordu. Bazı hekim ve hemşire arkadaşlarımızın zorla çalıştırıldığını öğreniyor, topluca arkadaşlarımızı almaya gidiyor, onları alkışlarla eylem alanına indiriyorduk. Bu atmosferde, asistan hekimler ve sağlık çalışanları olarak, taleplerimizi özetle şu şekilde belirledik:

1. DEÜ Rektörlüğü'nün performansa dayalı ek ödeme sistemine karşı kurumsal bir tavır alması.

2. Asistan hekimlerin özlük ve eğitim hak kayıplarının giderilmesi, olumsuz çalışma koşullarının düzeltilmesi.

3. Bu eyleme katılan hiç kimsenin herhangi bir hukuki mağduriyet yaşamaması.

4. Performansa dayalı ek ödeme sistemine bağlı olarak yaşanan ücret kayıplarının giderilmesi.

Asistan hekimler tarafından seçilen temsilciler bu talepleri aktarmak üzere DEÜ rektörüyle görüştü. TTB Genel Başkanı Eriş Bilaloğlu'nun da katıldığı bu görüşmede ücretlerdeki kesintiyle ilgili madde dışındaki maddeler kabul edildi. Bunun üzerine, tüm asistan hekimlerin katılımıyla yapılan toplantıda, eylemin sürdürülmesine karar verildi.

Salı günü taleplerimiz yazılı hale getirildi, rektörle görüşmelere devam edildi; ancak, ücretler konusunda iyileştirme sözünün verilmesine karşın, bunun miktarı ve hangi sağlık çalışanlarını ne ölçüde kapsayacağı konularında bir netlik sağlanamadı. Bunun yanında greve katılan arkadaşlarımızın bazıları soruşturma tehditleri almaya başlamış, bazı asistan hekimler hakkında tutanak tutulduğu söylentileri çıkmıştı. Bu ortamda, asistan hekimler ve sağlık çalışanları, bir gün öncesinde hiç kimsenin zarar görmeyeceği sözünü vermiş olan rektörün sözlerine güven duymamaya başladı. Ve grevin ertesi gün de devam etmesine karar verildi.

Salı gecesi, o sırada bir başka nedenle İzmir'de bulunan Sağlık Bakanı Recep Akdağ, temsilcilerimizle görüşme talebinde bulundu. Üç asistan temsilcimizin katıldığı bu toplantıya, İzmir Tabip Odası Asistan Hekim Komisyonu'nun belirlemiş olduğu, asistan hekimlerin özlük haklarını içeren 8 talep[1] ve eylem sürecinde belirlenmiş olan 4 taleple gidildi. Eylem sürecinde belirlenmiş 4 talebimizin asistan hekimleri ve tüm sağlık çalışanlarını kapsayacak şekilde kabul edildiği, İzmir Tabip Odası Asistan Hekim Komisyonu'nun belirlediği 8 talepten ise nöbet ertesi izin kullanılması ile ilgili olanı dışındaki 7'sinin kabul edildiği ve TTB'nin önerisiyle 5 Nisan gününün Asistan Hekimler Günü ilan edileceği, Çarşamba sabahı, DEÜ rektörü tarafından, dekanlık binası önünde toplanmış olan asistan hekimlere ve sağlık çalışanlarına açıklandı.

Asistan hekimler, sağlık çalışanları, öğretim üyeleri ve tıp öğrencileri bir arada durmuş, aynı şeyi söylemiş, geri adım atmamış ve kazanmıştı. Eriş Bilaloğlu'nun kürsüden vurguladığı gibi, sözü bitirmiş, örgütlü durabilmiş, grev yapabilmiş ve üstelik bunu yaparken hastalarımızın desteğini alabilmiştik.

Kuşkusuz, eylemimiz, yeni soru ve tartışmaları da beraberinde getirdi. Örneğin, ücret merkezli yerel kazanımların, Türkiye ölçeğinde yürütülen mücadeleye ve bu arada 19-20 Nisan'da Türkiye genelinde yapılacak olan greve güç kaybettirebileceğini düşünenler oldu. Bu arada, DEÜTF asistan hekimleri olarak 19-20 Nisan grevine ne ölçüde katılım göstereceğimiz merak edildi.

DEÜTF grevinde, her bölümün, her asistanın, oradaki mücadeleden özel beklentileri vardı. Örneğin bazı bölümler için en temel hedef, mesai saatinin tanımlanmasıydı. Ancak bu farklı beklentilerin yanında, eylemin örgütlenmesini sağlayan en güçlü etmen, ücretlerdeki kesintiydi.

Belki de bu eylemden çıkarılabilecek olan en önemli derslerden biri, ücret kaygılarıyla başlayan bir eylemin bile tümüyle farklı bir biçim alabilecek

oluşu. Beş günlük eylem sürecinde, bir kitlenin harekete geçmesinin, o kitlenin toplumsal duyarlılıklarını ne ölçüde artırabildiğini gözlemleme şansını bulduk. Farklı bölümlerde farklı koşullarda çalışan ve daha fazla emek verdikleri için daha çok ücret hak ettiklerini düşünen arkadaşlarımızın eylem sürecinde birlik olmanın gücünü görerek tavırlarını değiştirdiklerine, bireysel çıkarların yerini ortak çıkarlara bırakmasının mümkün olduğuna, grev süresince her kararın eylem alanında tartışarak ve hep birlikte alınmasının kararlılığı artırdığına tanık olduk.

Elde edilen kazanımların, sağlık bakanının 2011 genel seçimleri için seçim yatırımı yapmasıyla ve öğretim üyeleriyle asistan hekimleri karşı karşıya getirmek istemesiyle ilgili olduğu da tartışıldı. Ayrıca, bakanla görüşmenin ertesinde, basında, sağlık bakanının, öğretim üyeleriyle asistan hekimlerin mağduriyetlerinin öğretim üyelerinden kaynaklandığına, bu noktada asistan hekimlere hak verdiğine ilişkin ifadeleri yer buldu. Bu eylem sürecinde kazanım elde etmenin bu türden bir karşı propagandanın konusu olacağını öngörmemiş değildik. Elbette ki, bir mücadelenin başarıya ulaşmasında, bazı kazanımların elde edilmesinde, nesnelliğin barındırdığı olanaklarının da bir etkisi olacaktır. Olanakları yok saymak ve risk almaktan kaçınmak yerine, mücadeledeki kararlılığa güvenilmesi; kısmi ve büyük olasılıkla geçici kazanımlarla yetinilmeyip mücadeleye devam edilmesi durumunda bu propagandanın da anlamsızlaştırılacağı düşüncesiyle yola devam edilmesi, doğru olanıydı.

Bir diğer konu da meslek örgütleri ve sendikalarla asistan hekimler arasındaki mesafeydi. Bu mesafe, bir araya gelinmesini, ortak hareket edilmesini zorlaştırıyor, güven sorunlarının ortaya çıkmasına neden oluyordu. Bu mesafeyi kapatan, asistan hekimleri sadece örgütlerle değil, aynı zamanda sağlık çalışanlarıyla yakınlaştıran, birlikte yürütülen mücadelenin kendisi oldu.

DEÜTF asistan hekimleri, 19-20 Nisan grevine, neredeyse eksiksiz bir katılım gösterdi. Bu açıdan bakıldığında, grevimiz, aynı zamanda, Türkiye genelindeki grevin hastanemizdeki örgütlenme çalışması olmuş oldu.

Diğer yandan, DEÜTF'de başlattığımız süreç, Türkiye'nin dört bir yanında, çok sayıda üniversite hastanesinde ve bazı eğitim araştırma hastanelerinde ileriye taşındı. Trakya, Çukurova, Adnan Menderes, Akdeniz üniversitelerinde ve Haydarpaşa Numune Hastanesi'nde grevler yapıldı, çok sayıda hastanede basın açıklamaları gerçekleştirildi, yeni kazanımlar elde edildi.

Bu dönem kendine özgü bir mücadele biçimi, kendine özgü bir müzik ve sloganlar yarattı. Alandaki kararlılık, İnternet ortamındaki tartışmalardan beslendi. Farklı illerdeki asistan hekimler İnternet ortamında paylaştıkları metinler, görüntüler ve fotoğraflarla ortak bir mücadeleyi örgütledi. Bu paylaşımlar eylem alanlarına yansıdı.

Bence, DEÜTF grevinin başarıya ulaşmasının sırlarından biri, karar alma süreçlerinin, meydanda, bir arada gerçekleşmesindeydi. Grev, katılan herkesin greviydi, herkes grevin örgütleyicisiydi. İnsanların kendilerine ait hissettikleri bir mücadele örgütlendiğinde başarılı sonuçların alınabileceğini göstermesiyle, DEÜTF grevi önemli bir örnek oluşturdu.

Dipnot

1:

1. Asistan hekimlere nöbet sonrası izin kullandırılması konusunda acilen genelge yayınlanması.
2. Asistan hekim ücretlerinin performanstan bağımsız, eşit, adil, güvenceli ve iş barışını bozmayacak şekilde yeniden düzenlenmesi.
3. Mesai saatlerinin genelge ile tanımlanması, mesai saatlerine uyulup uyulmadığının denetlenmesi, bu konuya uymayan yetkililerin cezalandırılması.
4. Asistan hekimlere akademik izin verilmesi ve bu iznin kullandırılması.
5. Asistan hekimlere ücretsiz kongre ve kitap desteği verilmesi.
6. Asistan hekimlere bilimsel çalışma ödeneği verilmesi.
7. Yabancı uyruklu asistan hekimlerin özlük haklarında iyileştirilme yapılması.
8. Kurumlarda resmi asistan hekim temsilcilikleri kurulması ve bu kişilerin seçimle belirlenmesi.

Dr. Deniz Ceylan, Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi Psikiyatri AD

1-5 Nisan 2011 Dokuz Eylül Tıp Fakültesi Hastanesi çalışanları için olağanüstü günlerin yaşandığı ve geride birçok deneyim ve dersin olduğu günler olarak hafızalarımızda yerini aldı. Bu yazıya konu olan grevi doğuran bir neden değilse de, grevden bir ay kadar önce İzmir Tabip Odası bünyesinde kurulmuş olan Asistan Hekim Komisyonu süreci yönlendirmek isteyenler için uygun olanaklar yaratmış olduğunu kolaylıkla söyleyebiliriz. Asistan Hekim Komisyonu kuruluşunu nöbet sonrası izin hakkımızdır diyen asistanları alana çağırarak ve hiç te azımsanmayacak bir asistan katılımı ile sonuçlanan bir eylem ile duyurmuştu.

Grevin başlama nedeni olan performans sistemi ise, 3-4 yıldır bakanlık hastanelerinde uygulanagelen bir sistem olmakla beraber, üniversite hastanelerinde aynı şekilde uygulanmak istenmesi, üniversite içerisinde büyük bir huzursuzluğu beraberinde getirmişti. Bu huzursuzluk öğretim üyeleri arasında ilk tepkilere yol açmış ama tepkiler cılız kalmıştı. Ocak ayında uygulamaya konulan sistemin ne olduğu tam anlaşılamamış ve yapılan açıklamalar, zihinleri daha da karıştırmaktan başka bir şeye yaramamıştı. Üniversite içerisinde bu sürece hazırlanan başka bir oluşum da, SES 'ti. Dokuz Eylül Üniversite Hastanesi SES Şubesi içerisinde tam bir örgütlülük olmasa da performansın ne olduğunu anlatan geniş katılımlı bir panel düzenlenmiş olması, uygulamanın çalışanlar için hak kaybı getireceğinin anlaşılabilmesi için zemin oluşturmuştu.

Bu grevin en büyük başarısı, çalışan tüm emekçilerin ortak hareket edebilmenin yollarını bir şekilde bulmuş olmasıdır. Grevin başladığı 1 Nisan asistan hekimlerin yoğun bir şekilde iş bırakmaları ile başlamış, asistan forumu ve ne yapılacağının tartışılması ile devam etmiş, ama esas olarak Ses'in yaptığı basın açıklaması sonrası başhekimliğe yürüyüş gerçekleştirilmesi hem görüntü olarak hem içerik olarak performans karşıtlığının bu greve damga vurmasını sağlamıştır.

Grev büyük bir hızla tüm asistanlar tarafından sahiplenilmiş ve herkesin heyecanını yetenekleri ile birleştirdiği özgün örnekleri de yaratmıştır. Başhekimliğe yürürken açılan, üzerine metilen mavisi ile istifa yazan serum askılarına tutturulmuş çarşaf; kararlıyız, buradayız, sadece birlikteyiz yazan KBB asistanları; gece evlerde yazılan grev simgesi olmuş çimlere dikilen kararlıyız harfleri; birçok bölümün ürettiği akla gelmeyen daha pek çok örnek.

Bu grevi her bölüm ayrı ayrı yaşadı dersek yalan olmaz. Bazı bölümler grevi hocaları ile kavga, bazıları pazarlık ederek yaşadı. Grevden çıkan ders ise şu oldu.

Asistanlar bu çalışma koşullarına mahkum değiller. Köle hiç değiller. Bu yol açılmış oldu. Bunun kavgası hem bölümlerin içinde, hem diğer üniversite hastanelerinde devam ediyor.Bu yazı hazırlanırken Çukurova Üniversitesi asistanları benzer talepler ile hastanenin diğer bileşenleri olan taşeron işçiler dahil, diğer sağlık emekçileri ile grev yapıyorlar.

Dokuz Eylül grevi asistan hekim hakları mücadelesinin, performans karşıtlığının, ücret kaybı mücadelesinin, emekçilerin birliği mücadelesinin bir bileşkesi oldu. Bu grev, kim neyi anlıyorsa onun için de mücadele ettiği bir grev olduğu içinde başarılıydı.

Grevin alt yapısını anlamak için performans öncesi dönemi de incelemek gerekir. Asistan hekimler uzun süredir Dokuz Eylül'de performans sistemiyle ortadan kaldırılan MDÖ (Mesai Dışı Özel) uygulaması ile kendi emeklerinin sömürüsünü yaşıyorlardı.

MDÖ uygulamaları yani kamuoyunda "hoca farkı" denen uygulamanın ruhu ile performans uygulamasının ruhunun aynı olduğunun söylenmesi şart. Her iki sistem de hastayı müşteri olarak görüyor ve her iki sistemde de asistan hekimin bir değeri yok. İsyan edilen şeyin arka planında bu da vardı. Bu arka plan nedeniyle sağlık bakanı, grevi bitirmek için geri adım atmıştır. Performans sistemi MDÖ uygulamalarına göre çok daha bütünlüklü bir sistemdir. Sağlıkta piyasacı dönüşümün son durağı olan performans sistemi için geçilmesi gerekli bir ara durak anlamına gelen MDÖ uygulamaları, asistanlar ile hocaları arasına derin bir uçurum yaratmıştı. Grev bu uçurumun da bir sonucudur aynı zamanda.Dokuz Eylül grevi asistan haklarının aranması için bir başlangıç olmuştur. Performans sistemini kabul ettirmeye çalışan sağlık bakanının asistan dostu gözükme gereksinimi duyması bu nedenledir.

Asistan grevleri yayılıyor ve çoğu yerde belli kazanımlarla son buluyor. Bize düşen esas görev bu grevlerin sağlıkta dönüşümün ruhuna aykırı taleplerle yol almasını sağlamaktır.

Dokuz Eylül grevini önemli kılan kendiliğinden başlayan bu grevin yolunu dönüşümün sonucu olan performansın kölesi olmayacağız diyerek çizdiği için...

Ali İhsan UYSAL/Asistan Hekim, DEÜTF Anestezi AD

NASIL BAŞARDIK

İnsanlar, inandıkları uğruna, taviz vermeden, kararlılıkla ve çoğunluk olmanın gücüyle hareket ettiklerinde; başarmalarına hiçbir güç engel olamaz. Her eylemin, kalkışmanın, grevin olmazsa olmazı çok olmak çoğunluk olmaktır. Yaşadık ve gördük ki; tek başına düşünenleri bir araya getirip çoğunluk yapmak kolay iş değildir. Oturduğun yerden haklı olduğunu bilirsin ama, ama.... Yaşadık ve gördük ki; tek başına düşünenleri bir araya getirip çoğunluk yapmak bazen çok kolay iştir. Umudunu kesmemek, vazgeçmemek gerek... 1-5 Nisan 2011 tarihleri arasında Dokuz Eylül Üniversitesi Hastanesi'nde (DEÜH) çalışanlar iş yaşamları boyunca, muhtemelen tekrarı olmayacak bir deneyim yaşadılar. İçindeyken fark edilmeyen, büyüklüğü ancak uzaktan bakanlarca anlaşılan bir kıvılcım, bir ateş. Tüm ülkeye yayılan, umudu ve mücadele gücünü arttıran, inancı pekiştiren bu ateş görevini yerine getirdi ve hayat normale döndü. . Sonra anlat dediler bizlere anlatın nasıl oldu? Durduk düşündük sahi nasıl olmuştu?

Bizler DEÜH 'de mücadele içinde öğrenme ve örgütlenmenin en güzel örneklerinden birini yaşadık. Tek derdimiz spontan olarak greve evrilen eylem sürecini alnımızın akıyla bitirmek, 19-20 Nisan grevini olumsuz etkileyecek sonuçlar doğurmadan nihayete (zafere!?) erdirmekti. Doğrusu, gücümüzü küçümsemişiz diye düşünüyorum şimdi. Sağlık Emekçileri olarak; yıllardır Sağlıkta Dönüşüm Programı üzerine çok söz söyledik, eylem yaptık. İtiraf etmek gerekir ki çoğunlukla arzu ettiğimiz katılımı sağlayamadık. Şimdi geriye bakınca etin kemiğe dayanması gerekiyormuş demek ki diye düşünüyorum. Evet DEÜH'de Mart ayının sonlarında bıçak kemiğe dayanmıştı. Çalışma şartlarındaki düzensizlik, performans sisteminin uygulanmaya başlaması ile ortaya çıkan kargaşa ve ek ödemelerde kesinti yapılacağı söylentisi, çalışanları rahatsız etmiş, Bir şeyler yapalım sesleri yükselmeye başlamıştı. Tüm bunlara ek olarak; hastane yöneticilerinin gerek toplantılarda, gerekse sohbet ortamlarında çok konuşup hiçbir şey söylememeleri, performans sistemine geçiş sürecinin sancılı olacağını kavrayamamış olmaları, hatta zaman zaman çalışanları üzen ve kışkırtan sözleri bu belirsizliği içinden çıkılmaz hale getirmiş, tepkilerin artmasına sebep olmuştur.

Sene başından beri, sürekli, her ortamda, performans sisteminin nasıl uygulanacağı ve çalışanların ne gibi hak kayıpları yaşayacağının tartışılması, her gün yeni bir şehir efsanesinin doğmasına ve kafaların karışmasına sebep oluyordu. Nihayet Mart ayının sonunda 1 Nisan itibariyle ek ödemelerimizde kesinti yapılacağı kesinleşti. Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) İşyeri Temsilçileri, geniş üye katılımlı toplantılar yapıyor, kesinti olursa nasıl tavır alınacağı tartışılıyordu. Değişik birimlerden İş bırakalım, bu şartlarda çalışmayız sözleri toplantılara hakim oluyordu. Diğer taraftan, bazı bölümlerde ameliyat listeleri yırtılmış, asistan hekimlerle öğretim görevlileri arasında gerilim başlamıştı. Vakalara girmiyoruz, hasta bakmıyoruz nidaları ameliyathane ve poliklinik koridorlarında yankılanıyordu. Daha önce hiç şahit olmadığımız şeyler oluyor, asistan hekimler hareketlenmeye başlıyordu. Yaptığımız toplantılarda, işyeri temsilciliği olarak grev kararı alamayacağımız için; 1 Nisan Cuma günü basın açıklaması yapma kararı aldık. Cuma sabahı performansa dayalı ücretlerle yüz yüze gelen çalışanları bam teline basılmış oldu. Duyurusunu yaptığımız basın açıklamasının hazırlıklarını yaparken

asistan hekimleri iş bırakarak bahçeye toplandığını gördük. Kısa sürede tüm çalışanlar bahçeyi doldurdu. Öfke ve haksızlığa uğradım duygusu kitleye hakim olmuştu.

Alınmış bir grev kararımız yoktu. Bu durum yasal zeminden bizleri yoksun bırakıyor, zora sokuyordu. Eylemin bu aşaması örgütlü bir gücün müdahalesini zorunlu kılıyordu. İşyerindeki gelişmeleri yakından takip eden SES İzmir Şube Yönetimi hemen grev kararı alarak Dokuz Eylül'e koşuyordu. Az çok grev deneyimi olan, eylem pratiği geniş SES ve çoğunluğu daha önce eyleme katılmamış, örgütsüz asistan hekim kitlesi alanda yan yanaydı. Peki bu yan yanalığı nasıl birlikteliğe dönüştürecektik? Sendikayı istemiyoruz diyenlere beraber hareket etme zorunluluğunu nasıl anlatacaktık? Tarih tekerrür ediyor kitle alanda doğal liderlerini yaratıyordu. Böylesi hazırlıksız ve bir sürü farklı görüşün havada uçuştuğu bir ortamda bu liderler söz söylemek ve karar vermek noktasında sıkıntı yaşıyor, bu da sendika olarak karşımızda muhatap bulmamızı güçleştiriyor, ihtiyaç duyduğumuz eylem birliğini zora sokuyordu. Bizim derdimiz başhekimle, paramızı tavandan versin diyenlere sorunun temellerini anlatmak, Sağlık Bakanına karşı değilim, performansa karşıyım diyen asistan hekimlere bunun bir hükümet politikası olduğunu fark ettirmek için geç kalmıştık. Daha doğrusu, vaktinde farkındalık yaratamamıştık bu sendika olarak bizim ayıbımızdı. İvedilikle yapılması gereken, bu kitleyi ne pahasına olursa olsun bir arada tutmaktı. tecrübelerimizle biliyorduk ki; eylem öğretir... Öğleye doğru 1500 kişi civarında bir katılımla basın açıklaması yaptık ve başhekimliğe yürüdük. eylemimiz basında yer bulmuştu. Asistan eylemi olarak! Bu hastanenin emek kütlesi biziz, bizsiz nasıl yürütecekler görelim diyen asistan arkadaşların sözleri üyelerimizde üzüntü yaratıyor, öfke olarak temsilci ve aktivistlerimize dönüyordu. Sağlık hizmeti bir ekip işiydi ama pastayı paylaşırken kimilerimiz daha fazlasını hak ettiğini düşünüyordu. Yıllardır oluşturamadığımız sınıf bilincinin yokluğu duvar gibi önümüze çıkıyordu. Hep bana yerine hepimize demek neden bu kadar zordu.

Açıkçası bu çatışmaların bir kısmını başhekim bizim adımıza çözdü. "Performans sistemi yönetsel değil, sistemsel bir sorundur, ben de karşıyım" diyerek muhatabımızın adresini en azında duyarlı asistan hekimlerimizin görmesini sağladı. Başhekimle görüşme yapılmış ve sonuç alınamamıştı. Ok yaydan çıkmıştı artık ve geri dönüş yoktu. Eylem alanı olarak benimsediğimiz alana geri döndük. Asistan hekimler ilk defa böylesi bir hareketin içinde olmanın coşkusuyla birbirlerini yüreklendiriyor, sürece katmaya çalışıyordu. Her birim greve devam kararını açıklıyor, birbirini yüreklendiriyordu. Coşku bulaşıcıydı. Dil ve üslup hoşlarına gitmese de örgütlü-örgütsüz tüm çalışanlar greve devam etmek kararlılığındaydı. Yönetim şaşkınlık içindeydi ve hafta sonunun gelmesi bizim için avantajdı. İki gün boyunca toplantılar yapıldı. Yeni bir oluşum olan Asistan Hekim Komisyonu ile üyemiz olan asistan hekimler aracılığıyla iletişim kurmuştuk. Grevin ortak bir zeminde devam etmesinin gereğini anlatmaya çalıştık. Gece yarılarına kadar toplantılar yapıldı, tabiri caizse yaramaz çocuğumuzu avutur gibi; isteklerini, hassasiyetlerini önemseyerek (Üyelerimizin Biz bu eylemin neresindeyiz, neden bizim adımız yok serzenişlerine rağmen) birlikteliğin bozulmaması yönünde hareket ettik. Pazartesi sabahı eylem alanını grev pankartları ve dövizlerle donatmıştık. Asistan hekimlerin kurduğu ses düzeni coşkuyu arttırmıştı. Rektör buraya sloganları işe yaradı. Rektör eylem alanına geldi ve bir temsilci grubu ile görüşmek istedi. Aynı süreçte bir grup asistan hekim daha görüşmeye çağırılmış, temsilciler ile bu grup arasında bir çatışma ortamı yaratılmıştı. Rektör eylem alanından istediği temsilcileri asistanlar ve diğerleri olarak ayırmak istemişti. "Sadece asistanlarımla görüşmek istiyorum" talebi temsilciler içindeki asistan arkadaşlarımız tarafından onurlu bir şekilde geri çevrildi.

Yönetimin bölme çabaları arttıkça hep beraber, hepimiz için anlayışı güçleniyordu. İlk günler asistanlar ve diye sıralanan talepler asistanlar ve diğer (!) sağlık çalışanlarının talepleri haline gelmişti. Tüm bunlar yaşanırken; yönetim boş durmuyor, hem hocalar üzerinden asistanlara, hem de Hemşirelik Hizmetleri Müdürlüğü eliyle hemşire ve personellere baskı yapılıyor, direnç ve birliktelik ruhu parçalanmak isteniyordu. Bu noktada alanı dolduranlar devreye giriyor baskı görenler anons ediliyor, oluşturulan ekiplerle ilgili bölümlere gidilerek çalışanlar alkışlarla

bahçeye indiriliyordu. Bir kaçı dışında başlangıçta seyirci kalan öğretim üyeleri de yavaş yavaş alana iniyor, desteklerini bildiriyorlardı. Sendikamız üyeleri, üye olmayan sağlık emekçileri basında ve kürsüde asistanlar üzerinden açıklamaların yer almasına ciddi tepkiler gösteriyorlar, bizleri suçluyorlardı. Bunun üzerine pazartesi akşamı toplantı yaparak, grev içindeki gücümüzü hissetmek ve asistanlarımıza da birleşe birleşe kazanacağımızı anlatmak için Salı sabahı alanda değil işyeri temsilciliği önünde toplanarak alana yürüme kararı aldık. Üyelerimizin tepkileri bizleri zor durumda bırakıyordu. Ayrı eylem yapalım, adımız yoksa bırakalım o zaman diyenler oluyor kişisel duygularımız zaman zaman bu yöne kaysa da sağduyu galip geliyordu. Grevin üzerine gölge düşmesine izin veremezdik. Bastırdıkları duyguları ve sağduyuları için tüm temsilci ve üyelerimize büyük bir şükran borcumuz var. Salı sabahı asistanlar alanda toplanmaya başladılar ama, bu kez aynı kalabalık yoktu. Bizler temsilcilik önünde toplanmış üyelerimizle konuşmuştuk. Yaklaşık bir saat sonra birleşe birleşe kazanacağız sloganlarıyla alana geldik. Kendi kitlemizi görmek üyelerimizi rahatlattı. Bu tavrımızın asistan hekimler arasında da belli bir farkındalık yarattığını düşünüyorum. Slogan anlamını kazanmaya başlamıştı. Taleplerimiz artık ortaktı ve haklarımızı alana kadar mücadele edecektik. Diğer sendikalar desteğe geliyor, yurdun dört bir yanından yüreklendirici mesajlar yağıyordu. Rektör tekrar bir görüşme talep etti. Sadece asistanlardan oluşan bir grupla görüşmek istediğini belirtince tekrar bir gerilim yaşandı. Olayı enine boyuna tartamayacak kadar sinirler gerilmişti. Asistan arkadaşlar bu teklifin arkasındaki çekinceleri görememiş, çözümü zorlaştırdığımız kanısından kurtulamamışlardı. Sorunlar için ancak seçimlere kadar sürecek vaatlerden başka bir şey içermeyeceğini bildiğimiz bu görüşmeye temsilci vermemeyi de kabul etmiştik etmesine ama üyelerimiz bunu duyduğunda yaşanacak güven sarsıntısını gidermeyi eylem sonrasına bırakarak. Çalışanlar olarak SES temsilciliğinde toplanarak bir asistan temsilcisi arkadaşımızı toplantıya çağırdık. Dedik ki "Burada bulunan insanlar size güvenmek istiyor, ikna edin" Temsilci arkadaşımız; belirlenen ortak taleplerin hepimiz adına olduğunu, sadece asistanlara verilecek hiçbir hakkı kabul etmeyeceklerini, kendilerine güven duyulmasını istediklerini belirtti. Bu açıklama tatmin edici olmasa da yatıştırıcı bir etki yaptı. Görüşmeden dönen temsilciler, sektörün tekliflerini bize ilettiler. İlk başta kazanım gibi algıladığımız açıklamaların sayılarla oynanarak yapılan bir aldatmaca olduğunu anladık. İş zora girmişti. Hocalar yeter artık demeye başlamış, asistanlar ciddi baskı altında kararsız kalmıştı. Üyelerimiz tedirgindi. Durum değerlendirmesi yapmak üzere asistanlar ve üyelerimiz ayrı ayrı toplandık. Asistanlardan bağımsız karar vermeleri gerektiğini, sürecin bundan sonra daha çetin geçeceğini, her şeyi göze almak gerektiğini söyledik. Bir grup asistan arkadaş kararsız bir halde bizden çıkacak kararı bekliyordu. Eylemin en önemli köşe taşı, dönüm noktası bu toplantıydı. Çalışanlar kararını vermiş ne olursa olsun devam kararı almışlardı. O toplantıdaki coşku, kararlılık görülmeye değerdi. Geri dönüş yoktu, bu grev zaferle sonuçlanacaktı. Asistan arkadaşlarda devam kararı almışlardı. İşte bu kararlarla bence kazanmıştık, birleşe birleşe, direne direne... Aynı günün gecesinde malum görüşme gerçekleşiyor, sağlık bakanının kabul ettiği taleplerimiz ertesi sabah rektör tarafından açıklanıyordu. Rektör grevi bitirmemizi, işimizin başına dönmemizi rica ediyordu. Görüşmede neler yaşandığını anlatılanlardan biliyoruz. Ancak şahsi görüşüm; görüşme talebi, asistan temsilcilerine iletildiğinde, yanlarında hazır bulunan SES Şube Yönetimi ve avukatı ile beraber görüşmeye gitmiş olsalar sonuçların daha farklı olacağı yönündedir. SES bu süreçten nasıl çıktı peki? Grev süresince pek çok yeni üye katılımı oldu. Aynı zamanda yeni yüzler coşkulu, genç aktivistler kazandık. Küskünlerimiz de oldu tabii; fakat biliyoruz ki onlar örgütlülüğe olan inançlarıyla tekrar emekleri olan, kendi eserleri sendikalarına sahip çıkacaklardır.

Tahminimden uzun bir yazı oldu. Son birkaç değerlendirme ile bitiriyorum. Kimseye haksızlık etmek isteğinde değilim. Sadece durduğum yerden gördüklerimi, hissettiklerimi anlatmaya çalıştım. Son birkaç tespit: o Grev sona erdiğinde; bizlere yani SES üye ve temsilcilerine, Asistanlara yamandınız, onların eyleminden faydalandınız, siz olmasaydınız daha iyi sonuçlar alınabilirdi... gibi onlarca suçlama

yapıldı. Bilmiyorum bizler olmasak daha iyi mi olurdu? Ama neden orada olduğumuzu iyi biliyorum: örgütlülüğe inancımız, emeğe saygımız, örgüt terbiyemiz orada olmamızı gerektirdiği için, hakkımıza sahip çıkmak, bizim olanı almak için oradaydık. Orada oluşumuza farklı anlamlar yüklemeye çalışanlar tekrar düşünmelidirler.

- Bizleri düşüncesizce suçlayanlara sormak isterim; grev sürecini eski yönetim -yeni yönetim çekişmesinin arenasına çevirmek isteyenlere aynı tepkiyi gösterebilmişler midir?

- Son sözüm İzmir Tabip Odası'na sürece geç dahil olmuş asistanlar istemiyor bahanesinin arkasına sığınmıştır. HASSASİYETLERİNİ grevin başarısının tesis edilme çabasının önüne geçmesine izin vermiş, birleştirici rol oynayabileceği halde gereğini yapmamıştır. Bu birliktelik tabip odasına rağmen sağlanmıştır. Bu konunun ayrıntısı başka bir yazının konusudur . Hekim Meclisini düşünmeye davet ederek eleştirimi bitiriyorum.

Aynı güç tekrar sağlanır mı? Açıkçası sanmıyorum. Peki vaz mı geçiyoruz? ASLA...

Sevilay Aydoğdu / SES İşyeri Temsilcisi

BİR GREVİN ARDINDAN...

30 -31 Mart günleri sağlık çalışanlarının kendini çok gergin ve huzursuz hissettiği günlerdi. Çünkü Performans sisteminin ilk uygulanmaya başladığı dönemin sonucunu yaşayarak görecek mutfağımıza, cebimize harcamalarımıza ne kadar el uzatıldığını görecektik. Herkes kendince yorum yapıyor her kafadan bir ses çıkıyordu.

Biz SES sendikası temsilcileri olarak sağlıkta dönüşüm programının yansımalarının bu tür uygulamalarla kendini göstereceğini biliyorduk. Ancak bu konuda yaptığımız çoğu eylemde olduğu gibi sağlık çalışanlarını alanlara yeterince katamadık. Demek ki henüz "zülfü- yare" dokunulmamıştı. Ama çalışma saatlerindeki düzensizlik, döner sermaye ödeneklerinin kesileceği söylentisi, kişilerin birbirleriyle konuşmaları, yönetimin bu konudaki söylemlerini de ekleyince huzursuzluk ortama iyice hakim oldu."Bir şeyler yapalım","bordro yakalım", "yürüyüş yapalım" sesleri yükselmeye başladı.

SES işyeri temsilciliği olarak toplantı yaptığımızda bu konu temsilci ve üyeler tarafından iyice tartışılarak performans sistemi ve bize yansımalarını protesto eden basın açıklaması yapmayı kararlaştırdık. SES şubeden destek istendi. Basın açıklaması yapıp hastane bahçesinde yürüyüş yapmayı planlamıştık. Gerekli iş bölümleri yapıldı, hazırlıklar tamamlandı.

Cuma sabahı hesaplarına yatırılan paralarını merak eden çalışanlar, hüsran ve öfkeyle basın açıklaması saatini beklemeden belirlenen noktada toplanmaya başladı. Gördük ki asistan arkadaşlarımız bahçede çoğu bir arada bekleşiyorlar. Tüm çalışanların aşağıda beklerken kızgın, beklemeye kararlı, hesap sormaya hazır tutumları dikkat çekiciydi. Nöbet tutan hemşire arkadaşların bazıları gitmemiş, bazıları evden gelmişti. Birbirlerini aramıza katılmaya teşvik ediyor, kısa mesaj veya telefonla uyarıyorlardı.

Basın açıklamamızı okuduk Şube yöneticilerimizden ve işyerinden bir arkadaşımız konuşma yaptılar. Asistan gurubunun SES sendikasına karşı olan bir gurubu, daha basın açıklamasının okunması bitmeden yürüyüşe yeltendi. Ancak büyük bir kısım dinlemekten ve SES ile birlikte hareket etmekten yana tavır alınca, diğerleri de basın açıklamasının bitmesini beklediler. Sonra hep birlikte Başhekimliğin bulunduğu dekanlık binasının önüne yürüdük. Bahçede çok coşkulu ve ortak eylem yapmanın hissettirdiği güçle omuz omuzaydık. Hastanenin omurgası işgücü bizdik. Bu his ve coşkuyla bir kez de burada Başhekimlik önünde açıklama yaptık. Asistanlar adına bir arkadaş konuşma yaptı. Başhekim konu ile ilgili açıklamaya davet edildi. Kısa süre sonra Başhekim aşağı indi ve "Performans sistemine karşı olduğunu, ancak bu sistemi yasal olarak uygulamak zorunda olduklarını, sistemi değiştiremeyeceklerini" belirterek bizimle diyalogunu sonlandırdı. Artık sonraki muhatabımız rektördü.

Bizim önceden alınmış grev kararımız yoktu. Ama gördük ki basın açıklamasının arkasından daha güçlü bir duruş zorunlu. SES yönetim kurulu derhal "grev" kararını bizlere iletti.

Eylemi başlattığımız alana dönerken aynı coşku sürüyordu. Alana vardığımızda asistanlar başta olmak üzere çalışanlar eyleme devam ederek iş bıraktıklarını ilan ettiler, her bölüm iş bırakmış ya da bırakacakmış gibi görünüyordu. Biz SES olarak Grev kararımızı ilan ettik ve işyeri temsilciliği olarak iş bırakacağımızı duyurduk.

Gurup son derece kalabalık, büyük bir kısmı örgütsüz, asistanlardan daha "Tabip Odası" üyesi bile olmamış olanları var, hayatında hiçbir eyleme katılmamış, örgütlü olmaktan korkmuş bir gurup insan. Bazı asistanlar SES 'i yanlarında istemiyor ve SES'in her şeyi siyasallaştırdığını düşünüyorlar."Bu bizim eylemimiz, size ne oluyor?"diyen asistanlar var. Dilimiz döndüğünce onlara performans sisteminin tüm sağlık çalışanlarını etkilediğini sadece mağdur olanın kendileri olmadığını, sistemin hepimizi etkilediğini anlatıyoruz.

Sağlık çalışanları asistanların bu söylem ve davranışlarından rahatsız, asistanlara öfkeleniyor acısını biz SES temsilci ve aktif üyelerinden çıkarıyorlardı. Bir taraftan bu eyleme herkesi katabilmek, diğer taraftan talepleri ortaklaştırmak, hak alma mücadelesinde güçlü bir Direnç göstermek bizi gerçekten çok zorlu bir yola sokuyordu. Sağlık çalışanları "madem bizi istemiyorlar biz niye yanlarında oluyoruz? Hekimler sadece kendilerini düşünüyor, yalnız bırakalım da görsünler... "söylemleriyle, hatta asistan arkadaşın konuşma yaptığı sırada kullandığı dilden rahatsız olarak "yuh" diyen protesto davranışlarıyla ayrı bir yola girdi. Bizim içimizdeki tanımlanamaz sıkıntı, GREVDE ortak davranışı gösterme zorunluluğu, hem asistanların hem sağlık çalışanlarının istediği temelde oluşturmak, aynı paydada birleşmek, aynı sesi haykırmaktı.

Sabahın erken saatlerinden akşamın geç saatlerine varan çalışmalar, toplantılar, görüşmeler sonucu hekimlerle ve temsilcileriyle görüşerek eylem birliği çağrımızı yineledik. Araya hafta sonunun girmesi bizi biraz rahatlattı.

Bu arada yöneticiler boş durmuyor, eylemin yasadışı olduğunu ve eyleme katılanlar hakkında soruşturma açılacağı yönünde anabilim dallarına çağrı yapıyorlardı. Ortamı huzursuz etmek ve çalışanlar sindirmek için gayret sarf ediyorlardı.

Günün sonunda alanda bulunan herkes, coşkuyla başladıkları günü aynı coşkuyla ama daha kararlı bir şekilde bitirdi ve dağıldı. Sadece biz SES işyeri temsilciliği ve asistan hekim komisyonu temsilcileri kaldık. Asistan hekim komisyonu içinde yapılan toplantılar olanca hızıyla sürdü gitti. Toplantılar sonunda karara göre SES ile birlikte eylem yapılacaktı. Ses düzenini Tabip odası sağlayacak, eylemde giyilecek "grev gözcüsü" önlüklerini, bahçeye asılacak büyük pankartı SES sağlayacaktı. Bu iletişimi hem SES üyesi hem de asistan hekim komisyonu olan arkadaşlarımız sayesinde sağlayabildik. Birlikteliğin bozulmamasına çok özen gösteriyorduk. Hafta sonu nöbetçi olan arkadaşlarımız diğer çalışanlara eylem çağrısında bulunarak hem hastalara hem çalışanlara bildiri dağıttılar. Böylece nöbetçileri de aramıza katmış olduk. Nöbet çıkışı hiçbir arkadaşımızın eve gitmeyişi bunun kanıtı oldu.

Pazartesi günü herkes grev yapacağının bilinciyle işe geldi. Hem asistan hekimler hem de SES tarafından hazırlanan halka yönelik bildiriler dağıtıldı. Bu arada eylemimiz basında "asistan eylemi" diye ses bulmuştu. Çalışanları oldukça rahatsız eden bu haberler asistan hekimlerin beğenisini kazanıyordu, görülebilecek her tarafa " bu işyerinde grev var" yazılı -bir tanesi bir hayli büyük -pankartlar astık. Asistan hekimlerin kurdurduğu platform ve ses düzeni oldukça ilgi topladı. Hep birlikte halaylar çekildi, asistanların oluşturduğu müzik gurubu konser verdi. Kürsüden yapılan "Rektör buraya" anonsu cevap buldu ve rektör seçilen temsilci gurubuyla görüşeceğini söyledi. Coşkulu bir yürüyüşle temsilcilerimizi seçerek rektörle görüşmeleri için başhekimlik binasına götürdük, temsilcilerimiz çıkıncaya kadar bütün gurup dağılmadan bekledik. Beklerken davul zurna eşliğinde halaylar çektik.

Bu süre içinde Başka bir asistan gurubu daha rektör tarafından görüşmeye çağrılmıştı. Rektör tarafından yaratılan bu bölme çabası, temsilcilerimiz tarafından boşa çıkarıldı. Temsil ettikleri gurubun ruhunu taşıyan ve onurlu bir şekilde dönen temsilcilerimiz "sadece asistanlarıyla görüşme"

talebinde bulunan rektör ve diğer yöneticilerle görüşmeyi yarıda keserek yanımıza döndüler. Tekrar "direne direne kazanacağız" sloganlarıyla eylem alanı olarak belirlediğimiz alana döndük. Eyleme katılan herkeste belirgin bir öfke vardı.

Yönetim çıkmazdaydı. Bunu hepimize dayatılan baskılardan anlayabiliyorduk. Bölmek ve dağıtmak istiyorlar ama başaramıyorlardı. İlk olarak Hemşirelik hizmetleri müdürlüğünün önce telefonla, eyleme katılanları caydırma ve ceza alacağımızı belirten konuşmaları, yazılı belgeleri sonra anabilim dallarının aracılığıyla hepimizin eline ulaşan soruşturma açılabilir belgelerinden anlayabiliyorduk. Aslında bu hepimizi daha da güçlü hissettirmiş, birbirimize yakınlaştırmış ve öfkemizi bileylemişti. Kürsüden öğretim üyelerimizi davet etme çağrısı geldi. Herkes bir hocasını aradı, çağrıya kulak veren Öğretim üyeleri de teker teker eylem alanına geliyor, desteklerini sunuyordu Öyle ki kürsüden anonslar yapılıyor, baskı yapmaya çalışan anabilim dalları teşhir ediliyor ve 30-40 kişilik gurup oluşturularak ilgili bölümden çalışanlar gidilip alkışlarla eylem alanına getiriliyordu.

Bu arada eylemimiz tüm ülkede ses bulmuş destek mesajları bize güç katıyordu. İzmir de diğer hastanelerin çalışanları pankartlarıyla kalabalık bir şekilde gelip bize desteklerini sunuyorlardı. Sadece başka hastane çalışanları değil kamu kurum ve kuruluşları, kitle örgütleri, dernek ve sendikalar yanı başımızdaydı. Hatta Cumhurbaşkanı bile performans sistemine "ince ayar" yapmak gerektiğini söyleyerek konuyu hassasiyetle izlediğini belirtti.

Yerel basın, ulusal basın canlı yayınlarla kamuoyunun dikkatini eyleme çekmeyi sürdürüyordu. Basında eylem, kısmen asistan ve sağlık çalışanı eylemi olarak yer bulduysa da asistanlar arasında, SES ve birlikte hareket etme, kendi içlerinde bölünmeyi bile düşündürecek boyutlara taşımıştı. Diğer taraftan sağlık çalışanları tarafında kürsüden bol bol yapılan asistan hekim ve talepleri...biçiminde başlayan söylemleri ciddi rahatsızlık yaratmış, hatta büyük bir gurup eylemi toplu halde terk etmişti. Biz kendimizi iki arada kalmış ve sıkıntılı hissediyorduk. Bu eylemin Türkiye tarihinde ilk kez asistanlar tarafından başlatılan bir eylem olduğunu anlatmamız bile bizi kısmen rahatlattı. Akşamüstü sendika üyelerine çağrı yaptık genel gidiş ve grev kararını gözden geçirmek ve yeni adımlar atmak için bahçede bir araya geldik. Gurup sağlık çalışanları ve asistanlar diye anılıyordu.sanki asistanlar sağlık çalışanı değilmiş gibi, her kafadan çıkan seslerin toplamı değerlendirilerek ve işyeri temsilcileri ile "greve devam" kararı aldık. Biz sendika odası önünde toplantı yaparken asistan hekim komisyonu da kendi aralarında yaptıkları toplantıyla durum değerlendirmesi yapıyorlardı.

Uzun ve bazen kısır çekişmelerinin ardından Pazartesi akşamı asistan komisyonu, SES işyeri sendika odamıza temsilci yollayarak "Greve devam etmek istediklerini ancak SES'in kürsüyü kullanmasını istemediklerini, Eylemin asistan eylemi olduğunu, çalışanların kalabalık ve destek olsunlar diye yanlarında eylem alanında görmek istedikleri kararını" bize ilettiler. İplerin kopma noktasına geldiği bu anda sağduyumuzun sesini dinleyerek, öfkemizi içimize gömüp birlikte bu noktaya taşıdığımız grevin, iyi bir şekilde bitmesi ve bizi ayrıştırmayı beceremeyenlere prim vermemek için onlara "koşullu" evet dedik. Biz de kürsüyü kullanacaktık ama kürsü yönetimi asistanlarda olacaktı. Asistanlar dillerini düzeltecekti, asistan eylemi değil tüm sağlık çalışanlarının eylemi, grevi olacaktı, Temsilci olarak bizden kimseyi istemiyorlardı. Çalışanlar tarafından çok olumlu bulunmadıysa da bizde hem sendika temsilcisi, hem asistan olan bir arkadaşımızı SES adına görevlendirdik. Bize bu konuda güvence vermesini ve taleplerimizin ortak taleplerimiz olduğunu, sadece asistanlar için verilecek hakları kabul etmeyip geri dönecekleri konusunda söz vermelerini istedik, son olarak da sendika odasının önünden toplanıp eylem alanına geleceğimizi asistan arkadaşlara bildirdik. Grev süresince birbirimize güvenmemiz gerektiğini anladı herkes.

Ama asistan gurubuna hastanenin omurgasının kimler tarafından oluşturulduğunun gösterilmesi bizce şart olmuştu. Asistanlar 496 kişiydi. Biz çalışanlar 1500 kişiydik. Esas kitlenin gücünü göstermek için güçlü bir katılım sağladık. Biz sağlık çalışanlarına motivasyon ve moral sağlayan güçlü, coşkulu bir

kalabalıkla açılmış pankartlarımızla "birleşe birleşe kazanacağız" sloganlarını haykırarak eylem alanına yürüdük. Asistanlar sabah toplandıklarında önceki günkü kalabalıkları yoktu. Biz sendika odası önünde toplanırken on*ların kaygı dolu bakışlarını izledik. Alana vardığımızda bizleri avuçları patlayacak kadar alkışlarla bağırlarına bastılar. Gerçektende grevde esas gücün birlikte hareket etmek olduğunu öğrendi herkes. İlerleyen s*aatlerde kürsüde kullanılan diller asistan eylemi olmaktan çıkıp tüm sağlık çalışanlarının grevine dönüştü. Aynı coşku, aynı kalabalık, giderek artan ilgi ve aynı talepler çevresinde toplanma kendimizi güçlü hissettiriyordu. Grevi destekleyen haklı mücadelemizi selamlayan kutlama mesajları okunuyordu. Coşkumuz her yanı sarmış halaylar çekiliyordu. Rektörle görüşmek üzere temsilciler seçildi ve aynı coşkuyla görüşmeye uğurlandılar. Temsilcilerimiz sadece asistanlardan oluştuğu için, çalışanlardan oluşan gurubu taleplerimizin ortak taleplerimiz olduğunu, sadece asistanlar için verilecek hakları kabul etmeyip geri dönecekleri konusunda ikna etmemiz epey zor oldu. Güvenmek zorundaydı herkes birbirine. Meraklı ve sıkıcı bekleyişin ardından zafer gibi algılanan ama sadece kelime oyunları yapılarak sunulan tekliflerin aldatmaca olduğu anlaşıldı ve bundan sonraki süreçte neler yaşanacağı, grevin sürdürülüp sürdürülmemesi, olasılıklar değerlendirilerek SES sendika odasında ve asistan komisyonu tarafından ayrı ayrı enine boyuna tartışıldı. Bundan sonraki süreç oldukça zor görünüyordu. Eğer asistanlar bırakırsa biz bu eylemi göğüsleyebilirmiydik diye detaylarıyla tartışıldı. Evet, sağlık çalışanları grevi her ne pahasına olursa olsun yapacak ve devam edecekti. Biz tartışırken Asistan gurupları da sıra ile greve devam kararlarını bize gelip bildirdiler. İlk gün basın açıklamasını bile dinlemeye katlanamayan zihniyeti süreç, mücadele, eylem yontmuştu ve mücadeleye omuz vereceğini bildiği sağlık çalışanını bilgilendirme gereği duyuyordu.

Biz o gün kazanmıştık hep birlikte omuz omuza tüm gücümüzle sonucu ne olursa olsun kararlılıkla GREVE DEVAM demiş ve kazanmıştık. Birbirimize güvenerek, sonucuna katlanarak hakkımızı alana kadar devam edeceğimizi haykırmıştık bir kez. Artık dönüşü olmayan bir yola girilmişti.

Salı günü akşamı Sağlık bakanının koyduğu son noktayla grev kazançla sonuçlanarak bitirildi. Bu konuda temsilci arkadaşlar yürekli ve dik duruşlarıyla, taleplerin sadece asistanlar için değil tüm çalışanların olduğunu savunmuşlar ve kendilerine duyulan güveni sarsmamışlardır.

Tabip odası bu süreçte atıl kalmış ve kanımca "ar belasına" orada bulunmuştur. Israrla SES sendikasından uzaklaşma, uzaklaştırma çabaları da dikkatimizden kaçmamıştır. Ancak her olumsuzluğa rağmen bu birliktelik sağlanabildiyse, SAĞDUYU, MÜCADELE RUHU taşıyan SAĞLIK EMEKÇİSİ kazanmıştır

BİRLEŞE BİRLEŞE, DİRENE DİRENE KAZANDIK! YAŞASIN ÖRGÜTLÜ MÜCADELEMİZ.

Hediye Gürbüz/ Dokuz Eylül Üniversite Hastanesi Hemşiresi - SES Sendikası işyeri temsilcisi

BİR GREV DEĞERLENDİRMESİ

Biz Dokuz Eylül Hastanesinde mücadele içinde öğrenme ve örgütlenmenin çok güzel bir deneyimini paylaştık.

Bizler sağlık emekçileri olarak şimdiye kadar sağlıkta dönüşüm politikaları, tam gün yasası, torba yasa gibi sağlıkta özelleştirmeye hizmet eden her türlü uygulamayakarşı pek çok eylemlilikler sürdürdük ve performans sisteminin sağlık çalışanları ve toplum sağlığı üzerinde yaratacağı olumsuzlukları dile getirdik. 1 Nisan Cuma günü ise ilk kez performansa dayalı ücretlerle yüz yüze gelinmesi ile tüm çalışanların bam teline basıldığı gün oldu. Asistan hekimlerimiz sabahın erken saatlerinde iş bırakarak bahçede toplanmaya başlamışlardı.Kısa süre içinde hastanenin her biriminden her meslek grubundan sağlık çalışanı eylemin içinde yer aldı. Başlangıçta kendiliğinden bir hareket olarak başlayan grevimizin kısa sürede örgütlü hale gelerek organize bir eyleme dönüşmesi ise asistan komisyonu ve SES işyeri temsilciliğinin birlikte adımlar atma çabaları ile gerçekleşti. Grevimizde hekim, hemşire, çeşitli kollarda tekniker, teknisyen, laborant, radyoloji teknisyeni, büro personeli, biyolog, hasta bakıcı personel, psikolog, eczacı, diyetisyen, fizyoterapist

olarak sağlık ekibinde yer alan tüm çalışanlar çok ses tek yürek olabilmenin onurunu paylaştık. 5 günlük eylemimiz süresince, başlarken öne sürdüğümüz taleplerden bir an bile vazgeçmedik.

Performans sisteminin tamamen kaldırılması, temel ücretlerde iyileştirme yapılması, tüm sağlık çalışanlarının kadroya geçirilmesi, sağlıkta özelleştirmenin engellenmesi, çalışma koşullarının düzeltilmesi vb. tüm sağlık çalışanlarının temel sorunlarını içeren sloganlar sık sık kullanıldı ve kürsüden yapılan konuşmalarda dile getirildi. Eylemlilik süresince asistan komisyonu ve SES'in başarılı önderliği, yaşanan birlik ve dayanışma ruhu, kararlı ve tutarlı duruş eylemimizin örgütlü bir direnişe dönüşmesini sağladı.

TTB ve SES yönetiminden dostlarımızın konuşmaları, Ege üniversite hastanesi, Tepecik, Yeşilyurt ve Buca Seyfi Demirsoy Hastanelerinden sağlık çalışanlarının, tıp fakültesi öğrencilerinin ve farklı meslek örgütleri ve sendikaların pankartlarıyla eylem alanımıza gelmeleri coşkumuzu ve gücümüzü artırdı.'Birleşe birleşe kazanacağız' ve 'yaşasın örgütlü mücadelemiz' sloganlarının sıkça haykırıldığı bu anlarda desteğe gelen bu grupların kaç kişi olduğunun bizler için hiçbir anlamı yoktu. Önemli olan yanımızda olduklarını bilmek, dayanıştığımızı hissetmekti.En çok heyecan duyduğumuz anlardan biri de eyleme katılmak istedikleri halde servislerinden çıkmalarına izin verilmeyen çalışanların alana inmelerini sağladığımız zamanlardı. Böyle bir durum için bilgi aldığımızda megafondan açıklama yaparak 30-40 kişilik bir grup oluşturuldu, grevdeyiz önlüklerimizle, alkışlarla hastane içine girilerek söz konusu servise gidildi ve alana inmek isteyenler alkışlarla dışarı çıkartıldı.

Çoğu basın yayın organında açıklandığının aksine sadece asistanların değil tüm sağlık emekçilerinin sahiplenerek sonuna kadar sürdürdüğü bu grevi zaman zaman meslek grupları arasında oluşan kısa süreli fikir ayrılıklarının olgunlukla çözülmesi ile başarılı bir şekilde sonlandırdık. Asistan komisyonu ve SES olarak gerektiğinde ayrı ayrı toplantılar yapsak da, yönelimlerimizi ve kararlarımızı ortaklaştırabildik, ayrıştırmak yerine birleştirici bir tutum izleyerek beraber hareket etmekten vazgeçmedik. Nasıl ki sağlık hizmetinin bir ekip işi olduğu bilincini taşıyorsak, sorunlarımızın çözümünün de aynı ekiple ortak mücadele etmekte olduğunu da bu grev sürecinde ispatladık.

Grev sürecinde soruşturma tehditleri kullanan hastane yönetimi ve yönetimle arayı bozmak istemeyen çalışan kesimi sonrasında da kazanımlarımızı küçümseyerek eylemimizin içini boşaltma, direnişçi ruhunu yok etme eğilimine girdi. Bizler ne kadar büyük bir iş başardığımızın bilincindeyiz ve ivmeyi düşürmeden daha ileri taleplerle her zaman olduğu gibi mücadelemizi örgütlemeye devam edeceğiz. Çünkü biz Dokuz Eylül Hastanesi sağlık emekçileri olarak örgütlü bir şekilde yan yana durabilmeyi, birlikte kararlar alıp birlikte hareket edebilmeyi, birbirimize güven duyabilmeyi bu grev sürecinde öğrendik.

Eylemlilik süresince onlarca kişi aktivist olarak görevler aldı, gece gündüz denmeden fedakârca çalışıldı. Evimizi ailemizi ihmal etmek durumunda kaldık, dinlenmek için kendimize ayıracağımız zamanlardan fedakarlık ettik, günlük alışkanlıklarımızın dışında yoğun bir koşturma ve beyin fırtınasıyla yorgun düştüğümüz anlar oldu. Tahmin edileceği gibi bu yoğun trafiğin içinde en sık ifade ettiğimiz duygu hali birlik olmanın mutlu gururu ve coşkusuydu. Bu grev taleplerimizin kabulüyle sonuçlanmayabilirdi de: resmi bir kazanım olmayabilirdi... Bizler taleplerimiz kabul edilene kadar grev ya da farklı eylem biçimleriyle mücadelemize devam edecektik - ki zaten planlanmış olan genel grev kararımız vardı. Ancak şu bilinmelidir ki; hiçbir hak kazanımı olmasaydı bile Dokuz Eylül Hastanesi çalışanları birlik olma ve dayanışma ruhunu bu grevle kazanmıştır.

Bizim en büyük kazanımımız örgütlenme bilincinin yükselmesi olmuştur. Öyle ki, grev süresince açılan üyelik masalarında TTB ve SES'e üye olmak için başvuran pek çok kişi aynı gün aktif görev alarak eylemin örgütlenmesinde yerini almıştır. Yaklaşık 2000 hastane emekçisinin desteğiyle gerçekleştirdiğimiz bu grevden elde ettiğimiz deneyimler gücümüzü perçinleyecek bize ve tüm emekçilere yol gösterici olacaktır.

Günseli Uğur/SES Üyesi, DEÜ Hastanesi Kadın Doğum Kliniği

EGE ÜNİVERSİTESİ SES İŞ YERİ TEMSİLCİLİĞİ 19-20 NİSAN GREVİ

Türkiye genelinde Sağlık iş kolunda çalışan tüm sağlık emekçilerinin 19-20 Nisan 2011 tarihlerinde gerçekleştirdiği grev tüm yurtta olduğu gibi Ege Üniversitesinde de tam katılımla gerçekleşti.

Ege Üniversitesi İşyeri temsilciliği olarak yaklaşık 15 gün önce grev hazırlıklarına başladık. Tüm üye ve çalışanlarla yaptığımız toplantı ve görüşmelerde 19- 20 Nisan grevini nasıl örgütleyeceğimize ilişkin fikir alışverişlerinde bulunduk.

Bir grevin başarısının, halkın desteğiyle de yakından ilgili olduğunu kavrayan bir yerden, halka yönelik bilgilendirme çalışmaları yaptık. Polikliniklerin en kalabalık olduğu saatlerde Grev bildiri ve afişlerini hasta ve hasta yakınlarına dağıtarak 19-20 Nisan grevine bir duyarlılık oluşturmayı amaçladık.

Nasıl sağlık hizmeti bir ekip işiyse, bir grevde ancak bir ekip çalışmasıyla başarıya ulaşır düşüncesiyle, tüm meslek gruplarından oluşan (Tabip Odası, Asistan Hekim Komisyonu, Türk Hemşireler Derneği, Tıp Öğrenci Kolu) bir grev komitesi kurduk. Geniş katılımla gerçekleşen ilk toplantıda grev programı ve izlenecek yol konusunda bir takım kararlar aldık.

Bu komite dışında SES işyeri temsilciliği olarak, üye ve çalışanlarımız nezrinde, grevin aynı zamanda bir örgütlenme çalışması olduğu gerçeğinden hareketle grevin meşruiyetini ve gerekliliğini, sendikamızın politikalarını, diğer sendikalarla farkımızı, çalışanlarımızla paylaşan bir komite daha oluşturduk. Bu komite grev gününe kadar tüm birim ve Anabilim Dallarında çalışmalarına devam etti. Greve tüm çalışanları dahil etmek ve üniversite bünyesinde tam katılımı sağlamak amacıyla; katlar ve diğer dış birimlerden, birlikte, birleşerek inme tarzında bir hareket planı oluşturduk. Bu hareket planı grevin iki gününde de alkışlarla polikliniğe inilerek başarıyla uygulandı.

Yine temsilciliğimiz bünyesinde oluşturduğumuz grev komitesi 18 Nisan Pazar günü bir araya gelerek materyallerini hazırlayıp (Pankart, Döviz, Megafon, Ses Düzeni Organizasyonu, diğer alışverişler vs.) son hazırlıkları gözden geçirdi.

19 Nisan sabahı öğrenci, asistan ve öğretim üyelerinin katılımıyla "Çok Ses Tek Ders" adı altında en sıra dışı derslerinden biriyle 19-20 Nisan grevini selamladılar. Emekli Öğretim Üyelerinden Prof. Dr. Veli Lök, Prof. Dr. Türkan Süren'in de katılımıyla gerçekleşti. Öğretim üyelerimiz taleplerimizi kürsüye gelerek tek tek dile getirdiler. Bunun dışında öğrenciler, asistan hekimler nasıl bir üniversite istediklerini ifade ettiler. Sonrasında toplu halde "Çok Ses Tek Ders" katılımcıları sendikamızın platform kurduğu grev alanına gelip çalışanlarımızla birleşilmesiyle sona erdi.

Yaklaşık 1000-1500 kişinin katılımıyla Ege Üniversitesi Hastanesi Poliklinikler önünde coşkulu kalabalığın slogan ve halaylarıyla iki günlük uyarı grevimizin ilk ayağı başladı. Sendikamız grev öncesi hazırlıklarda olduğu gibi, grev günüde sürecin motor gücü olarak tüm organizasyonu kendi dinamikleriyle yönetti.

Grevin açılış konuşmasını, Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası Ege Üniversitesi İşyeri Temsilciliği adına İş yeri temsilcilerimizden Selçuk Yetik yaptı. 2. Konuşmacı olarak Tabip odası adına Prof Dr Ali Osman Karababa konuşmasını yaptı. Kürsüden yer yer taleplerimiz dillendirildi. Genel olarak sermayenin saldırılarına dikkat çekilirken, 4-B, 4-C taşeron uygulamalarına son verilmesi, herkese güvenceli iş, eşit işe eşit ücret, performans sisteminin kaldırılması, fazla mesailere son verilmesi gibi talepler öne çıkanlardan bazılarıydı.

Grev alanında insanlara hem sendikamızı tanıtmak hem grev ve son süreçteki hükümetin sağlık politikalarını anlatmak için bir SES masası kuruldu. Ayrıca iki günlük grev boyunca Sendikamız tarafından katılımcılara çay/ kahve servisi yapıldı.

Grevi diğer protesto eylemlerinden ayıran ve bir grevin grev olabilmesinin en önemli niteliğinin işyerini terk etmemekten geçtiğini temel alan bir algıyla Ege Üniversitesi Ses İşyeri Temsilciliği birinci gün işyerlerini terk etmeme kararı almış ve protesto mitingine katılmamıştır. Grev öncesinde diğer

meslek gruplarının temsilcileriyle yapılan toplantılarda da ilk gün işyerlerini terk etmememin gerekliliği anlatılmış ve bu anlamda doğru tutumumuzu destekler nitelikte geri bildirimler alınmıştır. İlk gün tabip odası ve öğrencilerden bazılarının mitinge katılması sebebiyle öğlen saatlerinde biraz azalma göstermişse de kitlenin motivasyonu akşam saatlerine kadar üst düzeyde devam etmiştir.

İlk günün (19 Nisan) sonunda işyeri temsilcilerimizle toplanarak günün kısa bir değerlendirmesini yaparak, ikinci günün programını hazırladık.

İkinci günkü (20 Nisan) programımızda saat 10:00 gibi yine katlardan alkışlarla inerek, Grev alanında grev programımıza başladık. Yine tüm meslek gruplarından çalışanlarımızın katılımıyla coşkulu bir kalabalık vardı. İşyeri temsilcilerimizden Çağlar Uz program aralarından diğer hastaneler ve diğer illerden grev raporları sundu. Ayrıca sendikamız Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası İzmir Şube Başkanı Dr. Veli Atanur ve İzmir Tabip odası başkanı Dr. Erdener Özer'in konuşmaları da ikinci gün programında yer aldı.

Tamamen sendikamızın hazırladığı ikinci gün programında, çalışanların sorunlarını ve taleplerini direk kendilerinin sunduğu " Serbest Kürsü" bölümü ikinci günün en dikkat çekenleri arasındaydı. Öğretim üyelerimiz, yabancı uyruklu asistanlarında aralarında bulunduğu asistanlarımız, hemşirelerimiz, radyasyon çalışanlarımız, öğrencilerimiz ve hastalarımız serbest kürsünün konuşmacıları oldular. Daha sonra program Grup Evinin türküleriyle devam etti.

Saat 14: 00'te program sonlandırılırken, Grev komitesi platforma çağrılarak grev komitesi adına teşekkür konuşması yapıldı. Saat 14.30 da çalışanlarımızla beraber Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesine gidilmek üzere grev programımız sona erdi.

Ege Üniversitesinin yakın tarihindeki en görkemli ve coşkulu grevlerden biri olarak da tanımlayabileceğimiz 19-20 Nisan uyarı grevi tüm hastane de yüzde yüze yakın bir başarıyla sağlık hizmeti sunmadı. Sermayenin sağlık politikalarına karşı duruşun, sağlıkta dönüşüm projesi adı altında sağlığı ticarileştiren uygulamalara karşı sağlık emekçilerinin güçlü sesini bir kere daha duyurması açısından çok önemliydi.

Ege Üniversitesi Hastanesi SES İşyeri Temsilciliği

BİZ DE VARDIZ!

Her şey yıllardan beri süregelen sağlıkta dönüşüm projesinin devamı olan performans sistemine karşı tüm sağlık çalışanlarının 13 Mart'ta Ankara'da toplanmasıyla başladı. Beyaz eylem diye adlandırdığımız bu eylem hem taleplerimizi bildirmek, hem de halkımızı ve hükümeti yaklaşan grevimizden haberdar etmek amaçlıydı. Bu eylemden sonra tüm sağlık çalışanları 19-20 Nisanda 2 günlük bir uyarı grevine gitme kararı aldı.

Grevden 2 hafta önce biz Ege Tıp öğrencileri bu grevin neresinde durmalıyız konulu 150'ye yakın kişinin katıldığı bir toplantı aldık.Bu toplantıda performans sisteminin nitelikli tıp eğitiminin önünde engel olduğunu, öğretim görevlilerini bilimsel araştırma yapmaktan ve bizlere, dolayısıyla geleceğin doktorlarına nitelikli tıp eğitimi vermekten uzaklaştırdığını, hekimler arasında rekabet duygusunu körükleyerek hayat kurtarmak yerine puantoplamayı tercih eden hekimler yarattığını, altyapısız kontenjan artırımlarıyla eğitimin kalitesini düşürdüğünü,hekim emeğini ucuzlattığını, görev tanımları zaten sorunlu olan intörnlerin eğitilmekyerine köle gibi çalıştırılmasına yol açtığını,dolayısıyla biz geleceğin sağlık çalışanlarında ümitsiz bir gelecek algısı yarattığını konuştuk. Çözümegiden yolda biz öğrencilerin de sürecin bir parçası olması gerektiğini, bununda greve

katılmaktan geçtiği kararı aldık. Üniversite öğrencilerinin yapacağı eylem şeklinin derslere girmemek olacağını tartıştık ve 19-20 nisan grevinde dersin grev alanında işlenmesine karar verdik.

Toplantıya katılan öğrenciler arasından her sınıfın temsilcilerinin yer aldığı bir grev komisyonu oluşturduk. Grev komisyonu olarak süreç boyuncadüzenli toplantılar aldık. Başta tıp fakültesi ve diğer fakültelerde okuyan öğrencilerin bilgilenmesi ve katılımı için ne yapılması gerektiğini konuştuk. Bu amaçla grev öncesi 5 gün boyunca tıp fakültesinin birçok yerindemasalar açtık.Bu masalarda performans sisteminin ne olduğunu, neden greve gidildiğini ve ne istediğimizi anlatan bildiriler dağıttık. Bu masalarda müzik yayını yapıp dans ederek hem kendimiz çok eğlendik, hem de daha çok dikkat ve ilgi çektik. Bildirilerle yetinmeyerek masalarda birebir gördüğümüz herkese performans sistemini ve taleplerimizi anlattık. Herkesin bu sürecinbir parçası olmasını amaçlayarak eğlenceli bir etkinlik programı düzenledikve afişlerle tüm arkadaşlarımıza duyurduk. 15 Nisan'da canlı müzik eşliğindeaçık havada döviz ve pankart hazırlama etkinliği düzenledik. Bu etkinliğekatılan tüm öğrenciler dövizlerini kendi kelimeleri ve el yazılarıyla hazırladı ve 'çok ses tek yürek' sloganımıza uygun olarak aynı soruna ışıktutan ama birbirinden farklı ve orijinal 20'den fazla dövizimiz, 4 tane depankartımız oldu.18 Nisan'da kampüsün diğer alanlarında beyaz önlüklerimizlebilgilendirme yürüyüşümüzü yaptık. Kampüs öğrencileri sağlık öğrencilerine sorularını sordular ve arkalarında olduklarını söylediler. Yaptığımızetkinliklerin geniş katılımlı olması yaratıcılığımızı ve heyecanımızıarttırdı,grev gününe birlik duygumuzu daha çok arttırarak katılmamızı sağladı.

Öğrenciler ve hocalar, birlikte 19 Nisan sabahı greve 'çok ses tek ders' olarak adlandırdığımız grev dersiyle başladık. Yaptığımız grev çalışmasının başarısını ilk orada gördük. Aynı kaygıları paylaşan öğrenciler ve hocalar hep beraber aynı amfideydik ve tıp fakültesi tarihinde bu kadar büyük katılımlı toplantıların eşi az bulunur. Bu ders çoğunluğumuzun farkına varmamız ve bu grevde bulunan tüm herkesin kendi dertlerini anlatma imkanı bulması açısından çok faydalı oldu. Hepimizin yaşadığı coşkuyu birbirimizle paylaşmamızı sağladı. Bu dersten sonra pankartlarımızın arkasına geçtik, hastane önü olarak belirlediğimiz grev alanına yürüdük. Grev alanında hastanenin dört bir yanından gelen sağlık çalışanlarıyla buluştuk. Farklı meslek gruplarından sağlık çalışanları neden greve gittiklerine dair konuşmalar yaptılar. O alanda halaylarımızla, sloganlarımızla, şarkılarımızla 14:00'a kadar bulunduk. Daha sonra alınmış olan toplu karara uyarak otobüslerle Alsancak'agittik. Alsancak'tan il sağlık müdürüne kadar yürüyüş yaptık. İl sağlık müdürlüğünün önünde basın açıklamamızı yaptık. Daha sonra otobüslerimizle grev alanına geri döndük. Mesai bitimine kadar hastane önünde durarak hastanede acil müdahaleler ve gerekli görülen durumlar dışında tüm çalışmaları durdurduk. Bunu neden yaptığımızı hastaneye hizmet almaya gelen tüm halka açıkladık ve onların da desteğini aldık.Gün bitiminde grev komisyonu olarak tekrar toplanıp birinci günümüzü değerlendirdik. Bu toplantı ikinci gün eksiklerimizi tamamlayarak yolumuza devam etmemizi sağladı. kinci gün artarak grev alanında buluştuk. İlk gün grevin yarattığı etkidendolayı sağlık bakanlığı birçok açıklamada bulunmuştu. Yaptığımız konuşmalarda sağlık bakanının dediği gibi marjinal küçük bir grup olmadığımızı, tüm sağlıkçalışanlarının grev alanında görevlerinin başlarında olduklarını belirttik. Saat 14:00'a kadar müzik gruplarımızla, şarkılarımızla, halaylarımızla grev alanında kaldık ve grevimize coşkuyla devam ettik.Saat14:00'da tüm hastanelerden gelen sağlık çalışanlarıyla Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde toplandık. Burada sürecimizi değerlendiren konuşmalaryaptık.Sahne alan müzik gruplarıyla dans ettik, halaylar çektik. 2 günlük uyarı grevimizi burada sonlandırdık.

Bu grevde çoğunluğun gücünü gördük ve yalnız olmadığımızı fark ettik. Sağlık çalışanları birlik olursa tüm hastaneleri durdurabileceğimizi, sesimizi duyurmak için birlik olmanın gerekli olduğunu gördük. Öğrencilerinbirlik olmasının yolunun da sorunlarımızın ortak olduğunu fark etmektengeçtiğini kavradık. Grev başlamadan önce

eğitimde greve gitmeyi düşünmediklerini söyleyen öğretim üyeleri bizim de tıp fakültelerinin birparçası olduğumuz ve derslere girmeyeceğimizi ısrarla söylememizin sonucundaöğrencilerin sesine kulak verdi ve ana bilim dallarınca derslerinyapılmamasına karar verildi. Tüm Türkiye çapında derslere girmemeyi ve amfileri boşaltıp öğrencileri grev alanına çekmeyi başaran birkaç fakülteden biri olduk.

Sağlıkta dönüşüm projesi tüm yıkımıyla hızla devam etmekte. Bu yaptığımız sadece bir uyarı greviydi. Neler yapabileceğimizin farkına varmamızı sağladı. Taleplerimizi elde edemediğimiz sürece eylemlerimiz devam edecek.Mücadelemiz bitmedi...

EGE TÖK / Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi TTB-Tıp Öğrencileri Kolu

19-20 NİSAN 2011 (ATATÜRK EĞİTİM VE ARAŞTIRMA HASTANESİ)

13 Mart mitinginin heyecanıyla Ankara'dan dönen arkadaşlarımızda büyük bir çalışma isteği heyecan vardı. Ankara mitinginde hastanemizde bu güne kadar hiçbir sorunda taraf olmamış,hiçbir eyleme yanından yakınından destek vermemiş hatta sağlık alanında elit takım (uzmanların bile) Ankara'da olduğu, sendikamızda örgütlenmeye başlamaları peşinden bir genel grev kararıyla işyerlerine dönmeleri bu işin başarılabileceği hissi,umudu yaygındı. Sendikamızdan karar bekledik ve geldi.

19-20 Nisan hem de iki gün temsilcilik olarak iki gün nasıl kotarılır düşünmeye başladık. Bu sefer işyerlerimizi terk etmeme kararı aldık.Çünkü; taşıma eylemler, işyerlerini dağıtıyor ve birlik dayanışma hissini yok ediyordu.Büyük bir yürüyüş 20 Nisan'da olmalı ki hem eylem gerçekten iki gün olmalı, hem bir mitingle taçlandırılmalı kararını aldık.Müzik, davul, zurna tutmalı, televizyonda gördüğümüz eylemlere benzemeli.moral seviyesi yüksek tutulmalıydı.Sendikamıza acil bildiri, afiş göndermesi yönünde istekte bulunduk.

İşyeri temsilciliğimizi grev komitesi ilan ettik.Yemekhane önünde sesli olarak bildiriler dağıttık,şeflerle uzmanlarla görüştük. Bu sefer ayağa kalkmazsak, şartların daha da kötüye gideceğini seçim öncesi AKP'nin yumuşak karnını, hastanemizde başhekimin yokluğunun bir boşluk olduğunu, buradan güçlenerek çıkacağımızı yoksa hükümetin doktorlara nasıl kin, nefret beslediğini, tam gün yasası ve mesailerin nasıl dokuz saate zorladıklarını anlatarak buradan çıkış yaptık.

Eylemlere bir hafta kala hastanemizde sağlık bakanının 13 Mart mitinginde "Onlar sağlıkçı değil!", "marjinal gruplar", talepleri de sağlığın talebi değil diyerek kamuoyunda, sağlık ekibini nasıl yıprattığı üzerinden, işte işyerimizdeyiz, sağlıkçıyız, insanca yaşayacak ücret, iş güvencesi, parasız sağlık, üzerinden çalışanları basın açıklamasına çağırdık. Ve çok geniş katılımlı bir basın açıklaması yaptık, yoklama aldık, "Herkes sağlıkçı mı?, Marjinal grup var mı?" Çok katılım sağlandı.

Tabib Odası Yönetim Kurulu Üüyesi E. Tarcan'la basın açıklaması öncesi ortak yapılması konusunda görüştük. "Çağrınızı tabib odası da var diye yapın ama bana gelmeyin" yanıtını aldık.Asistan hekim temsilcisinden bir konuşma yapmasını istedik, bilmiyorum nasıl olur diyerek biraz utangaç davrandı. Kendisini hazır hissederse konuşabileceğini, faydalı olacağını söyledik.Konuşmadı ama sonraki çalışmalarda iyi niyet bizi güçlendirdi.

Basın açıklaması asistan hekimleri tetikledi.O akşam bir toplantı yaptılar.Ertesi gün toplantıya müdahil olmak istediğimizi ortaklaştıralım dedik.Tabi ki buyurun dendi.

Toplantıya gittiğimizde, manzara biraz bizi dışlar pozisyondaydı.Eylemi onlar örgütlüyor yapıyor (asistan hekimler) bizden çadır, resim, megafon gibi destek ve yardım istiyor pozisyonundaydılar, ve sendika öne çıkmasın, sendika karışmasın, sendika karışırsa örgütsüz insanlar gelmez, sol eyleme döner gibi gerçekten iyi niyetli kaygılar güdenler vardı ve sendika seçimlerinden yeni çıkmıştık. İşyeri seçiminde kaybeden, sınıf gözüyle değil grup gözüyle bakan (birkaç kişi hepsi değil) sendikaya

yazılırsa Ahmet'e yazılır gibi düşünenler de 'hayır sendika olmasın' diyerek kaygıları körüklüyor, asistanlara destek veriyordu. 9 Eylül'den örnekler sunuyorlardı.

Buranın 9 Eylül olmadığını, üstelik 9 Eylül'deki kazanımın birleşik hareket edilince olduğunu, yönetim kurulu üyemiz Ahmet anlattı.Biz bu hastanede 200 üyemiz varken 700 kişiyle döner sermaye performans eylemi yaptığımızı insanların doğru talep etrafında birleştiğini, üye olmasalar da eyleme geldiklerini, kaygılarının yersiz olduğunu söyledik.

En son bu bizim örgütümüzün aldığı bir karardır, biz o gün çadırımızı kuracağız, müzik sistemimizi getireceğiz, pankartımızı açacağız dedik.O zaman biz çoğumuz sendikalıyız biz sendikayı temsil edemiyor muyuz polemiği yapıldı. Asıl bizim öne çıkmamızdan rahatsız olunduğu belli oldu.Her sendika üyesinin sendikayı temsil edemeyeceği, sendikanın bir kurum olduğu, üstelik hastanemizde yönetim kurulu üyesinin bulunduğu, kurum temsilcileri işyeri temsilciliği olduğu söylendi. Üstelik bir asistan toplantılara katılsın isteniyorsa asistan işyeri temsilcimiz olduğu, o arkadaşımızın toplantılara aktif katılması, onun düşüncelerinin ve sözlerinin sendikayı temsil edeceği ve bizi bağlayacağı söylendi.(İşyeri temsilcisi asistan Nidal İflazoğlu cerrahi asistanıdır. Tüm hastane tarafından sevilen etik sorumluluk sahibi bir insandır.) Temsilcimiz de zaten o komisyonun içinde aktif bir asistandır. Kendisi hem tabip odası üyesi hem sendika temsilcisi olduğunu söyledi ve asla örgütünü geride görmek istemediğini belirtti.

O gün sendikada olağanüstü grev toplantısı vardı. Bizim çıkmamız gerekti, toplantı devam ediyordu. Nidal'in kalmasını istediler, Nidal hayır sendikamın toplantısı benim için önemli, katılmam gerek diyerek tavrını koydu ve o gün nisbeten sorun çözüldü.

Eylemde neler yapılacak konuşuldu, müzik sistemi tabip odasına, çadır, afiş fotoğraf SES'e düştü. Bütün çalışanları kapsayacak asla asistan hekimleri öne çıkarmayacak, ortak basın metni hazırlandı. İki günlük program planlandı, müzik konuşmalar, eyleme gelemeyenler nasıl indirilecek, sabah 06'da kapıda kimler duracak ayarlandı. İki gün 12 dev adam müziği eşliğinde bir ekip klinikleri gezerek çalışanları bilgilendirdi. Şefleri ikna etti. Birinci gün sorun çıkaran aktivistler elendi, ikinci gün daha iletişimi iyi olanlar kliniklere gönderildi.

Serbest kürsü planlandı, sendika olarak, hemşire,diş tabibi, anestezi tek, laboratuvar teknisyeni gibi birer konuşmacı ayarladık (Sağlıkta dönüşüm sizi nasıl etkiledi, 20 yıl önce yaşamın nasıldı? Nereden nereye geldin? bu eyleme sen neden katılıyorsun?). Bu grevin en önemli çalışmalarından biri buydu, hem asistan hekim profilinden eylem yön değiştirdi, hem tüm çalışanlara neden eylem yapıyoruz, sorgulatıldı, kendi aralarında tartıştırıldı, konuşmacıları kendileri seçtiler. Eylemi daha sahiplendikleri gözlendi.

Bir Asistanın böyle kalabalıklarda lokma dökülür, performansın ruhuna lokma döktürelim önerisiyle, birinci gün herkesten 1-2 milyon para toplandı. İkinci gün lokma döküldü, ikinci günü lokma çok şenlendirdi. Eyleme devam kararlılığı hissedildi. Yüreğimiz rahatladı, lokma canlılık kattı.

Grev çadırı eyleme ciddiyet kattı.Akşam komitede tatlı bir yorgunluk vardı. Çadır söküldü, sabah görevliler 06.00'da halka gene bildiri dağıttı, çadırı kurdu, köy düğünleri gibi heyecanlı ve samimiydi.

19 Nisan'da sağlık müdürlüğündeki basın açıklamasına bir grup gönderildi.Öne çıkan temsilciler çadır başında kaldı. Akşam 18.00'da Dokuz Eylül Üniversitesine gitmek isteyenler için bir otobüs kaldırıldı.

20 Nisan'daki Tepecik Hastanesi ziyareti için işyerini terk etmeme kararı aldık. Hem gidilse hastanedeki eylem dağılacak hastane geneli Tepecik'e taşınamayacak. İş yerindeki eyleme devam dedik. Çok duygusal konuşmalar oldu. Rüzgarla bir şefler yanınızda değil gelecek sorunlara karşı önünüzde denildi. Çok komik konuşmalar da vardı. Performansa hayır derken benim dönerim neden düşük performansım iyi diyenler oldu.

Eylem uzadıkça altı nasıl doldurulacak, insanlar burada nasıl tutulur soruları öne çıkmaya başladı.Sendika daha işin içinde olmalı, daha örgütlü bir eylem olmalı. Polikliniklere doktorlar hiç inmemeli.

Polikliniklerden bizi arayıp yardım edin burada hasta çok diyenler oldu. Gidip tekrar oralarda bildiri dağıtıp eylemin amacını hastalara anlattık, etkili de oldu. Muayene olmadan giden hastalar oldu.Bir doktor ağlayarak beni aradı. Hoca onu zorla polikliniğe indirmiş.Hasta ağzını açıp grev kırıcı der demez bunu da dediler diye ağlamaya başlamış hasta özür dilemiş, grev kırıcı olmak istemem demek istedim diye asistana anlatmaya çalışmış. Bizimki tabi daha çok ağlıyor, bizi çağırıp hem ağlıyor hem ben isteyerek bakmıyorum diyordu.

Polikliniğe hiç inmemek ya da hastaya sadece eylemin amacını anlatmak gerek. Tabip odası doktor poliklinikte bildiri dağıtıp anlatacak dedi ama, sanki utangaçça polikliniğe inin iş yavaşlatın gibiydi söylemleri ve öyle de oldu.

Ameliyata hasta yazıp anesteziye suç atan klinikler oldu.Anestezi 3 yıldır bel fıtığın var 3 gün daha yaşa diyerek hastayı ikna edip geri çevirmiş.

Bir klinik (cerrahi) asistanları polikliniğe indirmek istemiş, asistanlar inin bakın hasta orda siz de buradasınız ne parasını, ne performansını istiyoruz diyerek yüz yüze gelmişler.

12 dev adamı kliniğinden kovan şefler vardı (Gür Ustaoğlu) Aynı kliniğin asıl şefi Dr Aslan Bora hep eylemdeydi. Alsancak'ta halka bildiri bile dağıttı.

Hemşireler kliniklerde 1 kişi bırakıp indiler, saat tutuyorlar birbirleriyle kavga ediyorlardı sen çok durdun biraz ben ineyim bizi arayıp ne kendi iniyor ne bizi indiriyor, gelip arkadaşla konuşun diyenler oldu.

Sendika seçiminden sonra sadece bizi eleştirmek için gelip hiçbir sendikal toplantı ve çalışmaya katılmayanlar aktif olarak eylem alanındaydı ve çalışmalara katıldı.

Kamu Sen üyeleri özellikle gelip bak biz de geldik üstelik bize gitmeyin diyorlar diyenler oldu.

Sendika katılmasın sol eylem olur diyen beyin cerrahi asistanı 2. gün sendikanın performansa hayır kokartını taşıyordu. Poliklinik kapısında bizimle sendikanın bildirilerini hastalara dağıttı.

Herkes çok güzeldi, ilk defa böyle büyük bir eylemde yük sadece bizim omuzlarımızda değildi ve eylemin büyüklüğüne göre az yorulduk. (Her yerimiz uçukladı, ayaklar şişti, yemeğimizi komşumuz yaptı).

Eylemin son saatlerinde temsilcilik olarak Yeşilyurtta yapılamayanın yapıldığını, birleşmenin, örgütlenmenin önemini anlatan bir konuşma yaptık. Sonra da Alsancak mitingine katıldık.

Hülya ULAŞOĞLU / Yeşilyurt Devlet Hastanesi SES İşyeri Temsilcisi

19- 20 NİSAN GREVİ

Tarihleri çok da belli olmayan grev beklentisiyle devam ediyordu işyeri sohbetlerimiz. 13 Mart eylemiyle duyurusu yapılan grevin kendi içimizde çalışmaları başlamıştı bile . TTB' nin duyurusunu yaptığı 2 günlük grev, ortaklaştırılmalı hatta tüm sağlık örgütlerini içine alan bir anlayışla yaklaşılmalı ve olabildiğince geniş tabana yayacak bir oluşum gerçekleştirilmeliydi.

Nihayet başta TTB ve SES olmak olmak üzere 9 sağlık örgütünün de katılımıyla gerçekleşen basın toplantısı ile duyurulan 19-20 Nisan grevi, bizler için son derece beklenen ve çalışmasına bir an önce yön verilmesi gereken, tüm birim çalışanlarının ortak katılımıyla gerçekleştireceğimiz, taleplerimizin ifade edildiği, sorunlarımızın son derece yalın dille anlatıldığı yazılı meteryallerle desteklenmeliydi. Hemen hummalı bir çalışmaya girişti SES işyeri temsilcilerimiz ve üyelerimiz. İlk toplantıda grevin yapılıp yapılmaması değil, grevin nasıl daha geniş katılımlı, canlı coşkulu, örgütlü ve içini doldurarak yapılabilirliği konuşuldu. Çok

kısa bir sürede hemen grev komiteleri kuruldu, görev dağılımları yapıldı; tüm birimler tek tek ziyaret edilerek, grevin gerekçesi anlatılacak, katılımları ve destekleri talep edilecekti sağlık emekçilerinden. Toplantı sonrası hemen karınca misali tüm birimler ziyaret edildi. 19-20 Nisan'da yapılacak eylem ve etkinlikler üzerine sohbetler yapıldı, üyelerimiz ve üyemiz olmayan sağlık emekçilerinin greve katılımının önemi üzerine vurgu yapıldı. Bir taraftan şefler ziyaret edilerek, grev bilgilendirmesi yapıldı ve destekleri istenirken, diğer yanda serviste çalışan tüm sağlık emekçileri ile tek tek sohbetler edildi.

Evet 19-20 Nisan 2 günlük grevimiz de aciller dışında, ameliyathaneler çalışmayacak, poliklinik hizmeti verilmiyecekti. Önceden verilen randevular iptal ediliyor ve ileri bir tarihe atılıyor, gerekli düzenlemeler için gerek servislerde, gerek diğer birimlerde önlemler alınıyordu. Sağlıktaki yıkım "dönüşüm" programı sadece sağlık emekçilerinin değil, sağlık hizmetinden yararlanan halkın da sorunudur kuşkusuz ve asıl sorunun sahiplerine mal edilmedikten sonra grevin amacına ulaşması da söz konusu olamazdı. SES genel merkezi ve TTB tarafından kaleme alınan ve bir tarafı halka diğer tarafı sağlık emekçilerine yönelik bildirilerimizi, tüm hastane çalışanlarına ve hastalara dağıtıldı ve halktan greve destek vermeleri istendi. Grev afişleri hastanenin dört bir yanını özellikle de en görünür yerlerinde duyurusunu yapıyordu 2 günlük grevin. SES işyeri temsilciliğinden başlayan bu çalışmaya diğer bileşenlerin de katılımını sağlamak, hatta oluşturduğumuz eylem komitelerinde yer vermek için çabalarımız oldu. Ama ne yazık ki 9 sağlık örgütünün birlikte aldığı grev kararında, temsili düzeyde de olsa katılımları bizi mutlu edecekken, hastanemizde temsilcisi dahi olmayan örgütlerden destek yada birlikte hareket etme olanağı da bulunamamıştır.

Demokratik Katılımcı Hekim gurubu ve Asistan komisyonu aktivisti olup aynı zamanda SES Tepecik eğitim ve araştırma hastanesi işyeri temsilcilerinin etkin katılımları, çabaları ve çalışmaları greve büyük oranda katkı sunmuş ve ivme kazandırmıştır. Bununla bereber Hastanemiz çalışanları eylem geleneği olan ve yetkili sendika olmanın da sorunluluğunu taşıyan bir yaklaşımla, diğer sendika temsilcilikleriyle de (Türk sağlık sen ve sağlık sen)görüşerek greve katılma ve destek verme çağrısı yapmıştır, yapılan çağrıya sadece Türk Sağlık Sen temsili olarak ziyaret etmekle yetinmiştir.

18 Nisan günü tüm hazırlıklar tamamlanmış ve sabah saat 06'da hastane girişinde buluşulmak üzere gün sonlandırılmıştı. Ve 19 Nisan sabah henüz gün ışımadan hastane bahçesinde belirmeye başladı SES işyeri temsilcileri, aktivistleri, grev önlükleri giyildi, grev pankartları asıldı bir taraftan, diğer taraftan gelen hastalara bildiriler dağıtıldı, neden grev yapıldığı anlatıldı bir bir . Taşradan gelen, onkoloji hastaları, diyaliz hastaları vb.. hastalar daha önce planlanan birimlere yönlendirilirken, hiçbir hastanın mağdur olmaması için gerekli çaba harcanmış ve 2 gün boyunca en küçük bir sıkıntı ve mağduriyet yaşanmamıştır . İlerleyen saatlerde müzik yayını ve bilgilendirme konuşmalarıyla devam eden program saat 09 .30 da grevin ilk basın açıklaması ile ivme kazanıyordu. Hava koşullarının kötü olmasına karşın oldukça geniş katılımla gerçekleşen basın açıklamasının ardında SES tarafından tutulan araçlarla Sağlık müdürlüğüne yürüyüşe geçilmek üzere Konak meydanında buluşuldu . SES izmir şube önünde buluşan sağlık emekçileri, Cumhuriyet meydanında İzmir Tabip Odasının da katılımıyla Sağlık müdürlüğüne yürüyüş başladı. Alana sığmayan sağlık emekçileri, taleplerini coşkuyla haykırdılar . Daha sonra tekrar işyerlerine dönüldü, eylemler ve etkinliklere devam edildi. Oluşturulan serbest kürsülerde hastane çalışanlarının sorunları dile getirildi, ara ara servisler toplu ziyaret edilerek, alkışlarla, çoğalarak ve tüm birimler ziyaret edilerek defalarca hastane bahçesine grev alanına inildi. Birinci günün sonunda hiç de alışık olmadığımız boş hastane koridorları, hastasız poliklinikler grevin zaferini muştuluyordu .Mesai bitimi ile birlikte 2 günlük eylem programımız dahilinde, 9 Eylül

Üniversitesi Hastanesi Bahçesinde gerçekleşecek olan şenliğe katılmak üzere yola çıkıyoruz coşkuyla, umutla. Ve bize 5 günlük greviyle mücadeleyi, kararlılığı ve zaferi bir kez daha öğreten 9 Eylül Üniversite Hastanesi'nde greve katılan ve ziyarete gelen kitle örgütleri, emekten yana siyasi partiler, kurum ve kuruluş üyeleri, temsilcileri ve sağlık emekçileri sıcacık gülüşleriyle karşılıyorlardı konuklarını. Coşkulu süren şenlik programının bitimiyle noktalıyorduk gerevin birinci günü.

20 Nisan grevin 2. günü.

Bir ilk yaşanıyordu belki de, ilk kez hem gerçek anlamda grev yapıyorduk ve 2. günündeydik. Yine saat 06'da SES üyeleri ve işyeri temsilcileri hastane bahçasinde buluşuyordu. Gelen hastalara gerekli bilgilendirme yapıldıktan sonra bir taraftan ses sistemi kurulurken diğer taraftan grev çadırımız yerini alıyordu eylem alanında. SES afiş ve pankartlarıyla bezenen alan sağlık emekçileriyle şenleniyordu. İzmir genelinde ve hastanemizde yüzde yüz katılımla gerçekleşen grevin başarısı ve 2. günün yoğun geçecek programının ve ev sahipliği yapacağımız eylem organizasyonlarının son şeklinin verilmesi alıyordu. Halaylarla başladık güne, sonra sağlık emekçisi arkadaşlarımızın canlı müzikleri eşlik etti grevimize, sebest kürsülerden konuşan arkadaşlarımız hak alıncaya kadar, sağıktaki yıkım son buluncaya kadar greve devam edeceğiz, görmeyen gözler görünceye, duymayan kulaklar duyuncaya kadar alanlarda, olacağız ve biz kazanacağız diyorlardı. İzmir'in tüm hastane çalışanlarını gereğince karşılamak için hazırlıklar başladı. Bir taraftan platformlar ve ses düzenleri daha etkin hale getirilirken diğer taraftan ÇÖKEN SAĞLIK SİSTEMİNİN RUHUNA... dokulen lokmalar çok sayıda ulusal ve bölgesel tv kanalları tarafından canlı yayında gösteriliyordu.Gelen konuklarımız karşılanıyor, coşkumuza, eylemimize güç veriyorlardı.Bizlere müzikleriyle destek veren santçılar, sağlık emekçilerinin oluşturdukları müzik gurupları çoktan halayları başlatmıştı bile. Eylemimizin başından beri büyük emekleri ve katkıları olan TTB yüksek onur kurul üyesi ve Etkin demokratik Hekim gurubunda bulunan ve aynı zamada SES işyeri temsilcisi Dr. Fatih Sürenkök konuşmasında, "Teşekkür ve Teesüflerini iletiyordu. Teşekkürleri başta sağlık ve sosyal hizmet emekçilerine ve greve destek veren ve katkıda bulunan herkese, teessüflerini ise sesimizi duymayan Sağlık Bakanı Recep Akdağ'a idi ".

Saat 15.00 ve konuklarımız bir bir yerlerini almaya başlıyor, 9 eylül üni. Hast, Ege üni, karşıyaka devlet hast. Ege doğumevi, Dr. Suat seren göğüs hast. Hastanesi, Behcet uz çocuk hast. Hast. Buca seyfi Demirsoy hast, İzmir eğitim ve araştırma hast, Eşref paşa belediye hast... alana giren her hastane büyük bir coşku ile karşılandı. Tepecik eğitim ve araştırma hastanesi eylem ve etkinlikleriyle bilinen bir hastane olmasının yanı sıra bu kadar konuğu bir arada karşılamanın sevincini ve gururunu da taşıyordu kuşkusuz. Yüzlerdeki gülümseme herşeyi anlatmaya yeterliydi belkide. Bizlere destek için gelen TÜRKİŞ, DİSK ve KESK'e bağlı sendika yöneticileri ve temsilcileri de aramızdaydı. Yapılan konuşmaların ardından, yine grevle hayat bulan " gurup asist " sahne alıyordu. Güzel parçalarıyla kitlenin coşkusunu katlayan konserle devam eden eylemimiz saat 16.45 sularında hastane bahçesinde sonlandırılarak, Kıbrıs Şehitlerinde halka yönelik bildirilerin dağıtılması için Alsancak Kıbrıs Şehitleri Tansaş önünde buluşuluyordu. SES ve İZMİR TABİP ODASI ' nın ortak katılımıyla gerçekleşen yürüyüş, halka yönelik bildirilerin dağıtımıyla devam edildi. Gündoğdu meydanında toplanan sağlık emekçileri kazanıncaya kadar mücadeleye devam sözleriyle ayrılıyordu alanda sonraki eylemmimizde buluşmak üzere...

Rukiye Çakır / Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi -İzmir SES Yönetim Kurulu Üyesi